

Dilek Yardımcı

hayallerin ötesinde

hayallerin ötesinde

Dilek Yardımcı

HAYALLERİN ÖTESİNDE

© 2019, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Dilek Yardımcı
EDİTÖR: Burhan Düzçay
SON OKUMA: Yasemin Ertuğrul
KAPAK RESMİ: Deniz Üçbaşaran
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Mart 2019 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-192-0
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

hayallerin ötesinde

Dilek Yardımcı

 tudem

Dilek Yardımcı

Çanakkale 18 Mart Üniversitesi Türkçe Öğretmenliği bölümünden mezun olmuştur. Fotoğraftaki sevinli görüntü aldatıcıdır çünkü kendisi ileri derecede hastadır ve çocuklar için oldukça tehlikeli(!) olan “KOB” virüsü (Kitap Okuma Bağımlılığı) taşımaktadır. Öğretmenlik hayatı boyunca zavallı öğrencilerine bu virüsü

bulaştırmaya çalışmış, çoğunlukla da başarılı olmuştur ama onun çok sinsi bir planı daha vardır: Bütün çocuklara okuma virüsü bulaştırmak ve onları kitap okumadan duramayacak hale getirmek. Yolunun zorlu ve uzun olduğunun farkındadır ve o günleri iple çekmektedir.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Hayal Sözleşmesi (roman)

Hayallerin Ötesinde (roman)

Bölümler

Çook Uzaklarda...	9
Güneş	16
O Gün	33
Kavuşma	46
İkisi Bir Arada	64
Kara Pazartesi	76
Sınıfımızda Yabancı Biri Var	92
İz Peşinde	116
Veli Toplantısı	127
Dedektif	137
Yaşasın Tatil	144
Gözlem	158
Nerede Kalmıştık?	161
Nihayet	173
İçinden Deniz Geçen Şehir	175
Serhat	194
Gizemli Hayran	207
Mektup	213
Sır	235

Okura Sesleniş

Sevgili okur, biliyorum, kızgınsın! Bir kitap, *Hayal Sözleşmesi*, öyle bitirilir mi? İnsan sonunu da yazar, değil mi? Yazarın gıcıklığı işte. Ama yine de hakkını yemeyelim. Kitabın devamı için herkesi epeyce düşündürdü.

Ben kim miyim? Hadi ya, senden de hiçbir şey kaçmıyor. Ege olmadığımı anladın demek! Madem her şeyi şıp diye anlıyorsun; o zaman, kim olduğumu söyleme zahmetine girmeyeyim. Nasıl olsa sen bunu da bulursun.

Çook Uzaklarda...

Klasik müzik çalıyor, perdeler açık, dışarıyı seyrediyorum; yağmur yağıyor usulca. Kemanın büyülü sesi damlaları titretiyor sanki, melodideki hüznün gökyüzünü ve sınıfı kuşatmış. Benimse gözümde yaşlar akıyor. Aklıma aylar öncesi geliyor. Otobüsün camına vuran yağmur damlalarını hatırlıyorum. Onlar camdan usul usul akıp yere düşüyordu, benimki ise içime. Yolculuk boyunca durmadan aktılar. Hâlâ da devam ediyor. Bir gölet var artık yüreğimde. Onun için akan yaşları orada biriktiriyorum ve bir gün onların içinde boğulmaktan korkuyorum. Yedi ay oldu kaybedeli. Yedi ay, üç gün, on altı saat. Bir gram eksilmedi acısı, aksine büyüdü, kocaman bir dağa dönüştü.

Melodi bitince bitirim bir ses kendime getirdi beni. Göz yaşlarımı görmesinler diye yüzümü sildim. Çünkü onlar benim bu halime hiç alışkın değiller. Ağlayan öğretmen, çaresiz öğretmendi onların gözünde. Bu da onlarda oluşturduğum güven ve hayranlığa tersti. Oscar'a aday olacak bir rol becerisiyle onlara döndüm. Tatlı tebessümüm her şeyin yolunda olduğu anlamına geliyordu. Ne olduğunu anlayamadılar. Çünkü Serhat ön plana çıktığında gözler sadece onda olurdu. Bunca süre –on dakika– nasıl sessiz kaldığına şaşırılmışım zaten.

Şiir istemiştım onlardan. Belirli bir kalıpta yazacaklardı. Ama bizimkisi kurtlu, bir türlü rahat duramıyor. Neden mi? Serhat'a ters de ondan. Onun gibi adam şiir yazar mı? Hadi yine şiir bir yere kadar idare eder. Aklının bir köşesinde saklı, aşkı derinlemesine işlediğini düşündüğü arabesk şarkılardan çalıp çırpar, şiir diye yutturur. Asıl sıkıntı başka.

Bu klasik müzik de neyin nesi? Bütün yaratıcılığını öldürüyor. Hazır sevdiği kız da sınıfta. Açaymışım bir Müslüm Baba, herkes neler neler yazarmış... Benimki de iş. Git Kars'ın bir ilçesine, damar şarkılarla büyümüş çocuklara klasik müzik eşliğinde şiir yazdır. Homurdanıp durdu; sen bırak, yazma, dememi bekledi. Ancak yukarı doğru kalkan kaşlarımın ne anlama geldiğini bildiğinden, 'teslim oldum' der gibi ellerini kaldırdı ama 'siz kaşındınız' anlamında gözlerini kısmaktan da geri durmadı. Haksız da sayılmazdı. Değişik bir şey deniyordum. Yaratıcı yazarlık kitaplarından birinde görmüştüm, hoşuma gitmişti.

İkişerli dizeler istiyordum. Birinci dizelerde sınıftan ya da aileden birini "Benim" ifadesiyle sırasını verdiğim şeylere benzetip, ikinci dizeleri ise "-an/-en, -ım/-im" eklerinden biriyle bitireceklerdi. Yazdıkları kişiyi sırasıyla neye benzetmeleri gerektiğini de koca puntolarla tahtaya yazdım: hayvan, eşya, duygu, bitki... İlk dizeleri benim verdiklerime göre yazacak, diğerlerinde özgür olacaklardı.

Liste başındaki hayvan hepsini güldürdü. Serhat'ın kankası Atakan parmak kaldırdı.

"Öğretmenim bu hayvan hiç iyi olmadı. Tövbeee, ben şimdi anamı eşek mi yapacam?"

“Başka hayvan yok mu Atakan?”

“Var da öğretmenim, bizim coğrafyadaki hayvan çeşidi belli. Bilgi hazinemi de yokladığımda oluşan listede şiire konu olacak hayvan yok. Yani var da anam için uygun değil. Sonra ben bunu anama okursam beni yün çırpıtığı sopayla döver. Hem anayı hayvana benzetmek günahtır öğretmenim.”

“Ben sana güveniyorum, ona uygun bir hayvan bulursun.”

Ona uygun bir hayvan ifadesi hem beni hem de onları güldürdü.

“Zaten şiirin bu derste bitmesi mümkün değil. Elinizden geleni yapın, yetişmezse evde ayrıntılı bir araştırma yapıp yazarsınız. Şiirlerinizi heyecanla bekliyorum.”

Sessizliğe gömüldüler tekrar. Bu sessizliğin sonu benim için iyi olmadı. Aradan on beş yirmi dakika geçmişti. Kısık bir ses:

“Öğretmenim!”

Ne diyeceklerini biliyordum. Başımı kaldırmadan cevapladım:

“Olmaz. Ne istiyorsam o!”

Öğretmenim sesi bir daha gelince sitemle, “Efendim oğlum!” dedim.

Yerlere yattılar gülmekten. Ben ise nedeni bilmediğim için şaşkınım. Oğlum sözcüğünü bu güne kadar defalarca söylemiş, kimseyi güldürmemiştim. Bu ara komik bir havam mı vardı acaba? Sitemle söylendim:

“Neler oluyor, neymiş bu kadar komik ol...”

Cümlemi tamamlayamadım. Meğerse öğretmenim diyen Güneş’miş. Grip olduğu için sesi kalın çıkmış. Kalın sese bir

de utanma eklenince kız domates gibi karşımda duruyor. Hemen durumu düzeltmeye çalıştım ama bu kez de kaş yaparken göz çıkarmış oldum.

“Aa Güneş, sen miydin kızım? Serhat zannettim.”

Cümle biter bitmez ergen gülüşmeleri tekrar başladı. Bu kez sebep farklıydı. Sinsi, alaycı bir gülüş, kaş göz hareketleri... Anladım yaptığım hatayı. Sınıfta başka erkek mi yok? Bu çocuk epeydir kızın peşinde. Benzete benzete Serhat’a mı benzetilir? Git Atakan’a benzet değil mi? Yok, çıktı ağızımdan bir kere. Garibim Güneş, domates görüntüsünü kısa bir süre korudu; sonra ondan beklenmeyecek bir hızla toparlandı, ancak biraz tedirgindi.

“Şey... öğretmenim, ben de şiirimi anneme yazmak istiyorum.”

Bu kez yüzlerdeki tebessüm yarım kaldı, ardından da korkutan bir sessizlik... Sessizlik korkutur mu diyeceksiniz. Korkutur. Sözler ortamı bıçak gibi keserse, ne diyeceğinizi bilmezseniz korkutur. Ama çabuk topladım kendimi.

“Elbette, istediğin kişiye yazabilirsin.”

“İzin verirseniz sizi annem gibi düşünüp öyle yazmak ve size hediye etmek istiyorum.”

Boğazım düğümlendi. Vicdansız gözyaşlarım anında harekete geçti, rol yeteneğim ortadan kayboldu. İşte şimdi bittin, ne yapacaksın bakalım güçlü öğretmen, derken zil çaldı.

Ohh! Teneffüs zilleri hep öğrencileri kurtaracak değildi ya! Bu kez çaresiz bir öğretmeni kurtarmıştı. Hemen kitaplarımı topladım. “Tabii kızım, çok mutlu olurum, bir sonraki derste görüşmek dileğiyle...” deyip vitesi beşe taktım. Bugüne kadar

hiç bu denli hızlı çıkmamıştım sınıftan. Çocuklar şaşkınlıkla izledi. Arkama bakmadan kaçmıştım çünkü annesi ölmüş bir çocuk beni düşünerek şiir yazacaktı. Duygularım altüst olmuştu. Bir yandan kızımda anne sevgisi oluşturduğuma sevinmiş, öte yandan verdiğim konuyla annesini hatırlattığım için üzülmüştüm.

Öğretmenler odasında gördüğüm ilk koltuğa attım kendimi. Son zamanlarda her türlü suratsızlığıma sabırla katlanan Burak, yine bir bardak çay ve incirli kurabiye ile yanımda aldı soluğu. Beni kendime getirmenin yolunu öğrenmişti. Dumanı tüten bir çay ve incirli kurabiye. Kuru fasulye - pilav kadar mükemmel ikili.

“Harikasın Burak. İkisine de çok ihtiyacım vardı.”

Boynunu büktü. “Ben gideyim o zaman.”

“Saçmalama! Sana da ihtiyacım var.”

Gerçekten de ona ihtiyacım vardı. Bana çok iyi geliyordu. O, Özlem, Hasan, Seda, Neşe ve çocuklara duyduğum sorumluluk duygusu olmasaydı yönümü kaç yılda bulurdum, kim bilir. Belki de anne ve babaları her türlü zorlukla mücadeleye iten de bu duyguydu. Yüzüme dikkatlice baktı, artık neredeyse uzmanlık derecesinde tanıyordu sınıfımı. Bizimkilerin matematik öğretmeni idi.

“Ne oldu, erken çıkmazdın sınıftan? Sırtları terli mi diye bakardın, onları tek tek evlerine yollardın. Kaçtığına göre bir sorun var. Ne yaptı haylazlar?”

“Bu kez ben yaptım, Güneş’i üzdüm. Bu yüzden canım çok sıkkın.”

Olanları kısaca anlattım. Güneş’in bazı gerçeklerle yüzleşmesi gerektiğini söyledi. Aklıma aylar öncesi geldi, bu

cümleri bana defalarca kurmuştu. Ölümün yaşamın bir parçası olduğu gerçeğini kabul etmem aylarımı almıştı ve Burak, Özlem, Hasan, Neşe her türlü huysuzluğuma, isyanıma, iç dünyamla hesaplaşmama katlanmışlardı. En çok da Burak... Çünkü diğerleri kilometrelerce uzaktaydı ama o, hem komşumdu hem de aynı okulda çalışıyorduk. Ruhumdaki yangını sadece çocuklarım anlamamıştı; onlar üzülmeyin diye usta tiyatrocu kesilmiştim. Burak'la beş altı dakikalık bir yürüyüşten sonra eve geldik. Evim okula çok yakın. Aynı binada oturuyoruz. Ben 3. katta oturuyorum. Yalnız yaşıyorum. Burak ise annesi ile giriş katında oturuyor.

Gülşen teyze harika bir insan. Burak'la bana özenle bakıyor. Oğlunun tayini Kars'a çıkınca her şeyi İzmir'de bırakıp buraya gelmiş. Çünkü Burak onun tek çocuğu. Eşini yıllar önce kaybetmiş, öğretmen emeklisi. Binaya girdiğimizi görünce kapıyı açtı, beni yemeğe davet etti, Burak da ısrar etti ama hiç havamda değildim, Güneş gözümün önünden gitmiyordu. İkisine de teşekkür edip evime çıktım. Çay, battaniye ve kitap üçlüsüne ihtiyacım vardı. Ekim ayının sonlarıydı, sonbaharın etkisini iyiden iyiye hissettirdiği günlerdi. Kocaman evimi ancak üçüyle ısıtabiliyordum. Uzun bir süre kitaba daldım. Sonra ise içim geçmiş, uyuyakalmışım. Telefon sesiyle uyandım, arayan Özlem'di, daha alo dememle saldırıya geçti.

“Sana inanamıyorum Bengisu, bu nasıl bir ses! Bu saatte uyunur mu, tavuk musun sen? 80 yaşındaki ninelere döndün. Bulduğun her yerde uyuyorsun. Bir gün sokakta uyuyakalıp Kars'ın ayazında donup öleceksin. Bize acımıyorsan garibim çocuklarına acı.”

Bazen onun sessiz zamanlarını özlüyorum. Şimdi içinde papağan var sanki. Kıza yirmisinden sonra bir şeyler oldu. Son bir güçle araya girdim:

“Özlem Allah aşkına, sakın! Biraz ara ver, azıcık huzur... Zaten kafam kazan gibi. Kötü bir gün geçirdim.”

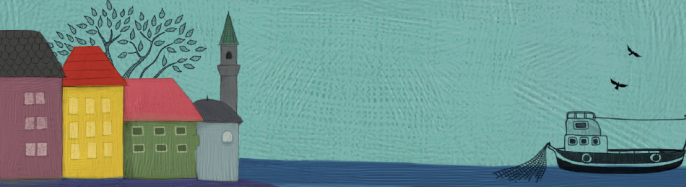
“Hım, peki. Bütün bunları önümüzdeki hafta cuma günü yüz yüze konuşuruz. Yemek yemeyi unutma, çırpı gibi oldun. Bak, Neşe’yi musallat ederim başına, görürsün gününü. Hadi öpüyorum seni.”

“Özlem, hey!”

Telefon kapandı. Ne dedi bu şimdi? Görüntülü mü arayacak? Yo hayır. Kars’a geliyor. İşte bu harika!

Hayal Sözleşmesi’nin kazandırdığı dostum, canımdı o benim. Yanımda değildi belki ama beni hiç ihmal etmedi, sürekli aradı. Şimdi ise Kars’a geliyor. Son zamanlarda aldığım en güzel haber!

hayallerin ötesinde

Hayat bir yolculuk... Bazen geçmişe, bazen benliğine bazen de seni bekleyen bilinmezlerle dolu geleceğe. Bu yolculukta *Hayal Sözleşmesi*'nin kahramanlarına düşen, yüreklerinin sesine kulak vermek. Ve asla pes etmemek...

Sekizinci sınıfta, bir Türkçe dersinde başlayan serüvenleri, onları “can yoldaşlığına” taşıyıp, hayallerini tek tek gerçek kılınca, uzunca bir yolculuğa daha çıktılar. Bir yanda geçmişin yarım kalmış hikâyeleri, öte yanda yeni hayal sözleşmeleri. Çünkü *Hayal Sözleşmesi* artık yalnızca onların değil, tüm Türkiye'nin: Serhat'ın, Güneş'in, Nergis'in, Atakan'ın... Yazar, *Hayallerin Ötesinde* ile geçmişi ve geleceği iç içe vererek okuru yine neşe ve hüznle harmanlanmış umutlu bir yolculuğa çıkarıyor.

ISBN 978-605-285-192-0

9 786052 851920

www.tudem.com

    tudemyayingrubu